

Међународни суд правде (МСП) нас је све изненадио када се 18. новембра 2008. године огласио надлежним по тужби Хрватске против Србије за наводно почињен геноцид. Резигнација нашег правног тима и јавности је била очигледна. Одлука је изненађујућа преваходно због тога што се исти суд огласио ненадлежним по тужби Србије против 10 НАТО држава поднетој 1999. године са образложењем да Србија тада није била члан УН, ни потписница Конвенције о геноциду, па самим тим није имала приступ суду. Тужба Хрватске је поднета исте године, али се у овом случају суд ипак прогласио надлежним, образлажући опречну одлуку “потребом за флексибилношћу”. Србија је муњевито реаговала одлуком да поднесе против-тужбу и, ко зна, можда су ова дешавања у складу са оним енглеским изразом који наоко неповољне догађаје означава као “благослове у прикривењу” (“blessing in disguise”). Јер, ако наш правни тим ваљано формулише против-тужбу, готово је сигурно да ће наши аргументи бити далеко јачи од хрватских. Ту пре свега треба имати на уму акцију “Олуја” у којој је око 160.000 Срба етнички очишћено из Крајине. Иначе, шансе Хрватске да у расправи о главној ствари докаже да је Србија починила геноцид су практично – непостојеће. Стога би предлагање некакве вансудске нагодбе са наше стране било како израз слабости, тако и беспредметно.

Међутим, циљ овог чланка није да се бави овом одлуком МСП-а, већ предстојећим саветодавним мишљењем суда по питању Косова и Метохије. Ово стога што је рок за подношење нашег поднеска у вези КиМ 17. април 2009. године, док ће се о тужбама у спору са Хрватском расправљати знатно касније. Дакле, 8. октобра 2008. Генерална скупштина УН је усвојила предлог резолуције Србије и затражила Саветодавно мишљење од Међународног суда правде да ли је одлука привремених институција Косова о проглашењу независности у сагласности са међународним правом. Тиме је један период извесног колебања у погледу правних средстава које треба предузети након проглашења независности Косова 17. фебруара 2008. године – окончан. Министар спољних послова Вук Јеремић је период пред редовно годишње заседање Генералне скупштине УН провео у енергичној активности у циљу придобијања сагласности што више земаља за нашу иницијативу, а Председник Тадић је на самом заседању одржао одиста импресиван говор. Резултат је да се нашој иницијативи, уз 74 уздржаних, противило свега шест земаља: САД, Албанија, Микронезија, Маршалска острва, Науру и Палау.

Оваквом исходу претходила је дискусија које правно средство је било боље предузети, односно да ли је било боље тужити земље које су признале нелегалну независност Косова или затражити саветодавно мишљење. У том погледу мишљења су и даље подељена: професор Флајнер из Швајцарске и један број стручњака за међународно право и даље сматра да су тужбе биле боље решење, пре свега зато што су пресуде МСП-а обавезујуће, а у таквом поступку би суд у сваком случају морао да испита, као претходно питање, да ли је проглашење независности Косова било у складу са међународним правом или не. Заговорници тужби наводе да се у том случају од МСП-а могла затражити и привремена мера забране признања Косова од стране земаља које то још увек нису учиниле, и то до коначне одлуке суда, те да број земаља које су признале Косово не би био онолики колики је сада да се одмах реаговало тужбама. И на крају, не без основа, заступници тужби наводе да су земље које су признале независност Косова тим чином повредиле суверенитет и територијални интегритет Србије, делајући у супротности са обавезујућом резолуцијом СБ УН 1244, завршним актом из Хелсинкија, Повељом УН и другим међународно-правним актима. Овакве ставове дели и г. Коштуница, као и његова странка ДСС.

Заступници мишљења да је било боље тражити Саветодавно мишљење, које нема обавезујућу снагу, али је углавном поштовано због огромног ауторитета суда, сматрају да би у случају да Србија издејствује мишљење које иде њој у корист добила врло јаку правну и политичку карту у рукама, наводећи да прецеденти за повлачење признања постоје: то је случај када је Македонија (БЈРМ) повукла своје признање Тајвана под притиском Кине, као и повлачење признања Јужне Сахаре од стране бивше СФРЈ. Такође, очигледно је да су заступници овог пута, који је очигледно и став Министарства спољних послова, повлачењем оваквог потеза показали и забринутост у погледу евентуалног негативног дејства тужби на односе са туженим земљама, превасходно оним из ЕУ док су преговори о нашој кандидатури у току. Министар Јеремић у погледу евентуалног повлачења признања у случају позитивног исхода за нас наводи да му је у билатералном сусрету амбасадор Костарике у УН лично обећао повлачење признања.

Који став је исправнији, рећи ће време. До сада је 51 земља признала независност Косова, а неке попут Црне Горе, Македоније и Малезије су то учиниле након што се ГС УН обратила МСП-у за Саветодавно мишљење. Број признања ипак није мали. Заступници тужби су ту показали да је један од њихових аргумената оправдан, јер сада не постоји разлог да, док се чека мишљење суда, било која друга земља призна Косово и тиме увећа број признања. Таква ситуација би знатно отежала нашу позицију и олакшала посао суду у смислу евентуалне примене начела ефикасности у међународном праву. То начело би се, слободним речима, могло окарактерисати као могућност да суд прихвати политичку ситуацију на терену као правну реалност. У том смислу нема дилеме да су Црна Гора и БЈРМ признале Косово под спољним притиском не би ли се након успеха Србије у ГС УН пребацила та психолошка граница од 25% земаља чланица УН које су признале Косово.

Мора се приметити да је Србија током протеклих 15-так година постала жртва једне чудне “доктрине” која се зове “нелегално, али легитимно”. Када је НАТО бомбардовање 1999. године предузето без ауторизације Савета безбедности УН, чули су се коментари међународних правника са запада да је то бомбардовање “нелегално, али легитимно”. Овакво резонување у погледу нелегалног проглашења независности Косова није могуће, пошто признање тог нелегалног акта од стране неких држава га, по међународном праву, не може ретроактивно легализовати.

Шта нас чека пред МСП-ом и колико далеко у прошлост Србија треба да иде не би ли аргументовано доказала да је независност Косова нелегална? Кратак одговор би био: очекује нас успех уколико изнесемо чврсте правне аргументе и аполитично идемо у прошлост онолико колико то буде требало.

Прво питање које се поставља је да ли би НАТО бомбардовање Србије требало да буде део предмета расправе пред судом, односно део аргумената које ће Србија изнети? Ово питање се поставља пошто (не само) у Србији постоји мишљење да је та агресија за циљ у суштини имала отимање Косова, а да је тај грабеж учињен под велом “хуманитарне интервенције”. Одговор на ово питање је врло ефектно дао нико други до Вилијам Монтгомери, бивши амбасадор САД у Београду, када је гостујући уживо, преко видео линка у емисији “Упитник” РТС-а 11. марта 2008. без икаквог околишавања изјавио “да је одлука да се Косову додели независност донета још 1999 године”! Том приликом г. Монтгомери није рекао ко је ту одлуку донео, али из његове изјаве свако може извући своје закључке, при чему знамо да је тада на челу САД био Бил Клинтон, а британски премијер - Тони Блер. Можда би ову изјаву г. Монтгомери могао да појасни управо пред Међународним судом правде.

У том смислу, током самог бомбардовања, су се чули готово очајнички апели моралних међународних правника да се агресија на СРЈ заустави. Господин Волтер Ј. Роклер, бивши тужилац пред Нирнбершким судом који је осудио најокорелије нацистичке злочинце обратио се америчкој јавности у “Chicago Tribune”-у 10. маја 1999. године следећим речима: “Ми смо предузели флагрантну војну агресију, непрестано нападајући једну малу земљу превасходно да би доказали да владамо светом...Као примарни извор међународног права, пресуда Нирнбершког трибунала из 1945-46 главним нацистичким злочинцима је чиста и јасна. Наши лидери често цитирају и величају ову пресуду, али је очито нису прочитали. Тај међународни суд је пресудио (цитат): иницирати агресивни рат није само међународни злочин, већ врхунски међународни злочин који се од других ратних злочина разликује само у томе што у себи садржи скуп свих тих злочина заједно.” Одиста снажне речи једног високо моралног и моћног човека и то усред бомбардовања које треба да заувек буду запамћене.

Надаље, на ред долази овогодишњи добитник Нобелове награде за мир Марти Ахтисари. Он је пред крај бомбардовања заједно са Виктором Черномирдином допутовао у Београд и том приликом је 2. и 3. јуна 1999. године скован споразум Ахтисари-Черномирдин-Милошевић. По том споразуму Косово остаје део Србије, на њега долазе међународне мировне снаге, а бомбардовање престаје. Нема дилеме да се Ахтисаријев потпис налази на овом документу који је затим 10. јуна исте године преточен у Резолуцију СБ УН 1244. Након тога, исти тај Ахтисари постаје изасланик УН и сачињава план у коме Косову даје атрибуте независне државе! Оваква “акробација” на тако високом нивоу је вероватно незабележена у историји дипломатије. Наши заступници пред МСП-ом не би требало да пропусте да суду укажу на овај “лупинг” Ахтисарија који би се могао чак назвати и обманом. Ово је лако учинити пошто наведени споразум постоји, као што постоји и Ахтисаријев потпис на њему.

Декларација независности Косова се базира управо на Ахтисаријевом плану. Међутим, тај план није прихваћен нити од УН, нити од било ког другог тела, нити од Србије која на њега није ставила свој потпис. Дакле, тај план је празно слово на папиру и то превасходно у светлу Бечке конвенције о праву уговора. Стога је косовска декларација базирана на акту који формално-правно не постоји, те је ништава. То је управо разлог због кога наше власти морају бити изузетно опрезне да на било који начин, изрично или прећутно, не признају тај план, а то се пре свега односи на мисију EULEX, установљену тим планом, која можда представља “кукавичје јаје”.

Поред тога, декларација независности Косова показује да се Косово не може сматрати независном државом пошто се у декларацији ингеренције које има једна суверена држава препуштају спољним чиниоцима. Наиме, према Конвенцији о правима и дужностима држава из Монтевидеа из 1933. године, која представља чврсто установљене принципе међународног права, једна територија се може сматрати државом уколико има стално становништво, дефинисану територију, владу која врши власт над њима, као и капацитет да одржава међународне односе. Међутим, косовска декларација независности, која изричито прихвата Ахтисаријев план и наводи да ће га следити, преноси многе надлежности које може вршити искључиво независна држава у корист иностраног чиниоца. Конкретно, та декларација дозвољава странцу да стави вето на косовски устав. Ахтисаријев план у тачки 10.4. предвиђа: “Скупштина не може формално усвојити Устав све док га међународни цивилни представник (ICR), именован од кључних представника међународне заједнице и ЕУ, не одобри у складу са одредбама овога плана”. Дакле, територија која не може сама да донесе свој устав и оформи власт на основу њега не испуњава принципе како су формулисани у Конвенцији из Монтевидеа и не задовољава услове за постојање независне државе. Јер, једна територија или испуњава или не испуњава те принципе. Ахтисаријев план, пак, установљава неки нови појам “надгледане независности” што само по себи доказује да Косово још увек не задовољава услове из Монтевидеа. Стога је признање такве творевине као независне државе и преурањено и нелегално. То је још један

аргуменат који иде у прилог присталицама тужби пред МСП-ом.

Разматрајући питања везана са бомбардовањем и мотивима за њега, долазимо и до недавне аутобиографије Хелене Ранте, финског (зубног) патолога, чији је неистинити експертски извештај у вези догађаја у Рачку послужио као директан повод за бомбардовање. У тој аутобиографији она признаје да је била под притиском Вилијема Вокера, шефа цивилне мисије ОЕБСА, као и под притиском три финска министра да догађаје у Рачку окарактерише као масакр. Госпођу Ранту очито гризе савест, па нам саопштава и то да је Вилијам Вокер ломио оловке и гађао је поломљеним деловима, љут што је њен извештај првобитно био благ. Има право наш патолог др Душко Дуњић који је био ангажован у Рачку што сада захтева саслушање Хелене Ранте од наших власти, јер је њен лажни извештај довео до смрти више хиљада људи и бомбардовања Србије.

Поред тога, Рачак је изузетно много интересовао и Џефрија Најса, тужиоца хашког трибунала у случају Милошевић. Афери Рачак је током тог суђења дато значајно време, а г. Милошевић је практично доказао да је у питању инсценирани догађај. У сваком случају, хашко тужилаштво ни на који начин није било у стању да ван сваке разумне сумње докаже да је у питању масакр. Бриљантно вођен својим правним саветницима, као и патолозима из Београда, г. Милошевић је трибуналу презентирао чак и фотографије које доказују да су тела померана, тј. да су једна те иста тела фотографисана на различитим местима у оквиру саме сцене “злочина”.

Дакле, може се извући закључак да би наши правни саветници пред МСП-ом ипак требало да се позабаве одређеним питањима које се тичу самог бомбардовања и догађајима коју су непосредно претходили и десили се након њега. Они ће то вероватно и морати, а то сугерише и чињеница да пред хашким трибуналом тек предстоји изрицање пресуде генералима Павковићу, Лазаревићу и Лукићу, као и Николи Шаиновићу, а у вези дешавања на КиМ. Та пресуда ће вероватно бити предмет посебне анализе МСП-а. Што се Приштине тиче, награђивати је независношћу, при чему је Косово сада вероватно територија са најгорим стањем људских права у свету, са око 250.000 протераних Срба, а повратка нема, 1.500 убијених и несталих, око 150 српских светиња порушених, 200 гробаља савњених и 5.000 надгробних споменика оскрнављених делује одиста изопачено у очима вредности које би требало да гаји цивилизовани свет. Ваља рећи још једну ствар: када би и претпоставили да је акција “Милосрдни анђеос” одиста извршена из хуманитарних разлога, није ли њоме Србија већ кажњена? Зашто јој поред тога отимати и део територије (признавањем Косова)? Било би то двоструко кажњавање, а двострука санкција за исту ствар страна је свакој грани права.

На ред долазе чисто међународно-правна питања. Прво је да ли је наше питање суду правилно формулисано. Оно је кратко и јасно: да ли је проглашење независности од привремених институција Приштине у складу са међународним правом? Питање јесте добро формулисано, а изричито помињање Резолуције 1244 је сувишно, будући да ће њено постојање суд свакако имати у виду. Иначе, та Резолуција експлицитно позива све чланице УН на поштовање суверенитета СРЈ тј. Србије у складу са завршним актом из Хелсинкија и то не само у преамбули, већ се исто помиње и у анексима 1 и 2. Стога је тумачење већине западних земаља да је независност Косова могућа по овој Резолуцији управо зачуђујућа. Јер, познато је да завршни акт из Хелсинкија из 1975. године гарантује неповредивост граница, а да се у Резолуцији 1244 независност Косова уопште не помиње, већ она предвиђа “суштинску аутономију и значајну самоуправу” за покрајину.

У погледу наведене Резолуције и њеног поштовања Стенли Коблер из америчког Като института у сликовито названом чланку “Европска олупина од воза долази” (“Europe s Approaching Train Wreck”) 24. марта 2007. у “International Herald Tribune”-у пише: “Уколико 1244 не буде поштована, неразумно је очекивати да наши поступци неће бити третирани као прецедент за игнорисање других резолуција УН у будућности. Управо стога је поштовање Резолуције 1244 тако важно. А уколико будемо клесали решења која заобилазе постојеће право, онда треба да признамо да стварамо прилике за невоље у будућности.”

Следеће питање је да ли је МСП пред лаким задатком? Свакако не. Одговорност суда у овом предмету је огромна и боље је да стога не одлучује у хитном поступку. Русија је, на пример, повукла изузетно спретан потез када је, знајући за нашу иницијативу пред УН, признала Абхазију и Јужну Осетију. Тајминг оваквог потеза руске дипломатије може бити и те како од помоћи Србији. Јер, саветодавним мишљењем које би било суштински против Србије, а у прилог сецесије Косова, МСП би практично раскомадао две државе одједном – Србију и Грузију. А уколико би у међувремену Баски у Шпанији и Шкоти у Уједињеном Краљевству одржали референдум у корист независности, комадање држава које би суд аминовао би се наставило. То само указује да ће одлука МСП бити од далекосежног значаја, приликом чега ће суд морати не само да гледа у прошлост, већ и далеко у будућност имајући стабилност светских политичких прилика у виду.

Једно од сложенијих питања по којима ће суд на самом почетку морати да заузме став јесте да ли косовски Албанци у Србији, у међународно-правном смислу, имају статус “народа” или “националне мањине”, пошто право на само-опредељење имају само “народи”. Мишљења су ту подељена већ сада. Професор Ђанкарло Гуарино са напуљског Универзитета Федерико Други, сматра да питање само-опредељења нема везе са Косовом. По њему, Косово је део Србије, па се стога може говорити о правима

националне мањине која би требало решити, на пример, као што је у Италији решено вруће питање покрајине Алто Адиђе. Гуарино заступа тезу да се независност не може успешно супротставити преовладавајућем принципу територијалног интегритета држава, те да до сецесије може доћи само у случају консензуса, рецимо референдума, целокупног становништва једне државе, никад само једног њеног дела. На крају, проф. Гуарино истиче да би примена принципа ефективности у случају Косова довела до врло опасног прецедента. Став професора Гуарина је очито подстакнут чињеницом да Албанци као народ већ имају једну државу, НР Албанију, као израз свог права на само-опредељење. Његов став је такође у складу са речником који користи Резолуција 1244 када предвиђа суштинску аутономију и значајну самоуправу. Дакле, наш правни тим би требало да заступа тезу да су косовски Албанци национална мањина у оквиру Србије, имајући у виду да су Албанци као народ своје право на само-опредељење остварили још 1912. године креацијом НР Албаније, па не могу имати право на две државе.

Стога, уколико би наш правни тим успешно презентирао пред МСП-ом тезу да косовски Албанци у оквиру Србије имају статус националне мањине, а не статус “народа”, то би био огроман успех. Таква теза би морала бити подупрta чињеницом постојања НР Албаније као израза права албанског народа на само-опредељење као целине. У том случају би питање сецесије готово сигурно пало у воду. Један од заступника тезе да косовски Албанци у оквиру Србије имају статус националне мањине је и професор београдског правног факултета др Милан Пауновић. Ипак, МСП уме да непријатно изненади као у случају када се огласио надлежним по тужби Хрватске против Србије. Стога треба бити спреман на све, па и на могућност да суд заузме став да косовски Албанци имају статус “народа” у оквиру Србије.

Нема дилеме да ће косовски Албанци у свом изјашњењу пред МСП-ом, пак, изнети тезу да имају право на само-опредељење као народ. Такав став могу изнети и неке друге државе које буду евентуално поднеле своје поднеске суду, а неки западни аутори такође дискутују у том правцу, упадљиво превиђајући да Албанци као народ већ имају једну државу. У случају да МСП пође од тезе да косовски Албанци у Србији имају статус “народа”, на ред ће готово сигурно доћи анализа једног врло важног правног извора. Тај извор је чувено Саветодавно мишљење Врховног суда Канаде из 1998. године по питању сецесије Квебека. Ова одлука детаљно анализира питање само-опредељења у међународном праву.

Наведено Саветодавно мишљење Врховног суда Канаде, иако изричито не помиње крвави распад СФРЈ, је сигурно донето са једном нобл интенцијом: да у свету никада поново не дође до крвопролића у случају када једна територија покуша отцепљење од мајке-државе. Ова одлука признаје две врсте права на само-опредељење: спољне и

унутрашње. По одлуци Врховног суда Канаде, народи право на само-опредељење превасходно

остварују у оквиру матичне државе, дакле путем права на унутрашње само-опредељење. Ово право подразумева остварење политичког, економског, друштвеног и културног развоја унутар граница постојеће државе. Приметно је да је оваква дефиниција унутрашњег само-опредељења такође у складу са речником који употребљава Резолуција 1244, дакле остварење суштинске аутономије и значајне самоуправе за Косово у оквиру Србије.

Право на спољашње само-опредељење, сецесија, пак, се јавља само у најекстремнијим случајевима, па чак и тада, под врло пажљиво дефинисаним околностима. Ово право имају само две врсте народа: 1) народи под колонијалном влашћу и 2) они који су под страном окупацијом. Очигледно је да косовски Албанци не потпадају ни под једну наведену категорију.

Квебек мишљење може послужити као значајна помоћ у остварењу наших жеља пред МСП-ом, пошто попут проф. Гуарина даје превагу принципу територијалног интегритета над правом на сецесију. Поред тога, ова одлука до детаља описује како *bona fides*

процес преговора између матичне државе и територије која тежи отцепљењу треба да буде спроведен. Тај процес, како је изложен у Квебек одлуци, никако није испоштован током преговора српских и косовских представника, нити од Ахтисарија нити од самих косовских Албанаца. Чак шта више, пророчански, Квебек мишљење предвиђа да преговори оду у ћорсокак, тј. *impasse*, што се и десило у преговорима српске и косовске стране. Врховни суд Канаде ту заостаје и изричито наводи да не може предвидети исход захтева за сецесију у таквом случају. Али је суд јасан: свака страна има дужност

bona fides преговора, а то није био случај са косовске стране. Тада нема ни сецесије. Наш правни тим сигурно неће ову чињеницу испустити из вида.

Ма колико корисна за нас, Квебек одлука у појединим сегментима налаже опрез. У њој се наводи да пред жељом једног дела територије за сецесијом матична држава не може држати затворене очи. То се наводи у параграфу 92; у таквом случају следе преговори вођени у доброј вери, али ти преговори, каже Врховни суд Канаде, нити ће бити лаки, нити гарантују да ће њихов крајњи исход одиста бити сецесија.

Такође, у параграфу 134 Врховни суд Канаде наводи да, евентуално, још једна категорија народа може призвати право на сецесију и то само као крајње средство. То

су они народи који су у оквиру матичне државе суштински лишени могућности да остваре право на унутрашње само-опредељење. Ово пак Врховни суд Канаде наводи са једном великом оградом: за такав став се не може рећи да је усвојен као важеће правило међународног права, тј. није јасно да ли јесте или није. Наш правни тим мора бити спреман за случај да МСП покуша да дубље развије ово недовољно разјашњено питање. Ово у правцу доказивања да су косовски Албанци имали различити статус широке аутономије од 1945 па надаље, да су имали два председника Председништва СФРЈ (!), да и тиме нису били задовољни, те да се њихово неучествовање у политичком животу и другом облику ангажовања у институцијама Републике Србије може приписати њима самима. Они који свесно и намерно бојкотују матичну државу у циљу остварења дуготрајних сецесионистичких идеја немају право да се позивају на наведени аргуменат, а сецесионистичке идеје косовских Албанаца нису од јуче и постајале су интензивније из године у годину након Титове смрти, иако их нико није спречавао да учествују у власти.

Ипак, ма колико вероватно било да ће се МСП бавити одлуком Врховног суда Канаде, стоји чињеница да косовски случај садржи и одређене специфичности и различитости у односу на случај Квебека. Ту пре свега ваља навести чињеницу да је Квебек федерална јединица Канаде, а Косово аутономна покрајина. Нема дилеме да су Квебечани “народ” у оквиру Канаде, док је то мало вероватно када су у питању косовски Албанци, који за разлику од Квебечана имају НР Албанију као израз само-опредељења целог албанског народа. Поред тога, важан извор права директно везан за распад Југославије је и извештај Бадинтерове комисије која у својем трећем мишљењу, позивајући се управо на праксу МСП-а у случају Буркина Фасо v. Мали из 1986. године, изричито наводи да су границе република бивше СФРЈ, а тиме и Србије, непроменљиве. Можда би се могло рећи да је овај став Бадинтерове комисије чак и *lex specialis* у односу на Квебек одлуку, будући да се директно односи на републике бивше СФРЈ.

Надаље, нема дилеме да ће се Приштина у свом изјашњењу позивати и на кршења људских права косовских Албанаца, при чему ће та кршења неизбежно бити преувеличавана до екстрема. То све у циљу доказивања да је Србија тиме изгубила морално право на Косово. У том правцу, наш тим ће се вероватно бавити транскрипцијама са суђења Слободану Милошевићу који се овим питањем ефектно бавио, просто разневши експерта тужилаштва Патрика Бола који је сведочио о том питању, а посебно о броју жртава на Косову током 1999. године. Иако је многим тешко да признају ту чињеницу, одбрана Слободана Милошевића у Хагу је била бриљантна, а он је тамо бранио не само себе, већ и српске интересе минимизујући многа претеривања западних медија, како у погледу своје личности, тако и о обиму српских злочина.

Уосталом, данас нико озбиљан не може да порекне да је талас избеглица са Косова почео тек након што је почело бомбардовање, док се питањем српских избеглица, како са Косова, тако из саме Србије, мало ко бавио. Потврђујући ове чињенице, Џејмс Бисет, бивши канадски амбасадор у Београду пише у ауторском тексту у “Ottawa Citizen”-у 18. фебруара 2008. године: “Иако западни медији настављају да оправдавају независност Косова на бази етничког чишћења и злочина почињених од снага безбедности Слободана Милошевића, чињенице не подупиру овакве наводе. Оне, пак, стоје као сведочанство успеха пропагандне машине НАТО-а. Интервенција на Косову није имала ништа са хуманитарним разлозима, већ је намерно смишљена да оправда даљње постојање НАТО-а и да фундаментално измени његову улогу из чисто одбрамбене организације која дела у складу са Повељом УН, у организацију која ће интервенисати када год и где год јој се прохте, са или без ауторизације УН”. А колико овог месеца, у тексту у “Die Zeltu”, бивши немачки канцелар Хелмут Шмит каже: “У случају Косова и Босне свесни смо тешког пропуста да је интервенција под плаштом хуманитарног деловања представљала кршење Повеље УН са становишта међународног права, а учешће Немачке је кршење Уговора два плус четири који је основа за наше поновно уједињење. Са овом грешком сви морамо да живимо”. Са њом живимо и ми у Србији, али нам је таквих ваших грешака већ преко главе.

Разлога за оптимизам за исход наше иницијативе пред МСП-ом свакако има. Оклевање након проглашења независности Косова вероватно није помогло, пошто се благовременијом акцијом могло спречити да се број земаља које су признале Косово попне на 51. Али, број међународних правника, професора и учесника дешавања на Балкану који увиђају да је независност Косова нелегална и да води ка нестабилности светског правног поретка није мали. Зато за крај, ваља навести две изјаве, генерала Луиса Макензија и професора Роберта Хајдена, директора Центра за руске и источно-европске студије Универзитета у Питсбургу, САД.

У ауторском чланку готово невероватног наслова “Бомбардовали смо погрешну страну” генерал Луис Мекензи 6. априла 2004. године у “Canadian National Post”-у пише: “Косовски Албанци су нас одсвирали као Страдиваријус. Ми смо дотирали и индиректно помогли њихову насилну кампању за етнички чисто и независно Косово. Никада их нисмо кривили као учиниоце насиља раних 90-тих и настављамо да их описујемо као жртве данас, упркос доказима који указују на супротно. Када буду остварили независност уз помоћ наших пореских долара и оних од Бин Ладена и Ал Каиде, замислите коју ће то поруку охрабрења послати другим терористички потпомогнутим покретима за независност широм света. Смешно како сами себи копамо рупу све дубље!” Ове речи генерала Макензија, који је командовао УН трупама у Босни, би само ваљало исправити у једном правцу: ако буду остварили независност, јер ће ипак последњу реч имати Међународни суд правде.

Србија пред Међународним судом правде

Пише: Горан Цветић
уторак, 25 новембар 2008 21:44

А одмах након проглашења независности Косова професор Хајден је рекао: “У Србији имамо ситуацију у којој су САД исфорсирале акцију – проглашење независности косовских Албанаца – која представља чисто кршење најфундаменталнијих принципа међународног права након Другог светског рата. Границе не могу бити промењене силом и без пристанка, а тај принцип је био главни разлог наведен за амерички напад на Ирак 1991. године”.